Apropo, despre integrarea R. Moldova în UE!

În ultimul timp, tot mai insistent se vehiculează ideea orientării R.M. spre Vest. Numai că guvernarea de la Chişinău este pusa azi în situaţia să alerge în urma trenului european călare pe…băţ. Prea mult timp politica externă a R.M. a fost orientată spre Moscova. În timp ce Ţările Baltice, dupa declararea independenţei lor, au rupt-o imediat şi ireversibil cu trecutul sovietic, R.M. a pornit pe calea perpetuării consecinţelor Pactului Ribbentrop-Molotov prin aderarea la CSI (dec. 1991). În timp ce toate ţările post-socialiste încheiaseră deja acorduri de asociere cu UE, R.M. abia în 1994 semna Acordul de Parteneriat şi Cooperare (APC) cu UE pentru o perioadă de 10 ani, care nu-şi propunea nici măcar o alternativă la aderarea la UE, nemaivorbind de o finalitate în acest sens. Astfel, constatăm, că în 2004 R.M. era mult mai departe de UE decît se afla cu 10 ani mai devreme. Este adevărat că a fost un moment cînd R.M. a putut să intre în vizorul UE. Mă refer la anul 1999, cînd Prim-ministru era d-l Ion Sturza şi în parlament se constituise Alianţa pentru Democraţie şi Reforme (ADR). Programul de activitate al guvernului Sturza pentru anii 1999-2000 avea ca obiectiv strategic major integrarea europeana a R.M. Însă această tendinţă n-a durat mult. La finele anului 1999 fracţiunea parlamentară a PPCD, în frunte cu Iurie Ivanovici Roşca, destramă ADR, se aliază cu comuniştii şi demit guvernul proeuropean de atunci (sub pretextul aducerii unui nou guvern cu "mîinile curate"), tocmai cînd d-l Ion Sturza urma să se deplaseze la Helsinki. În consecinţă, Comisia Europeană decide să anuleze acordarea R.M. unui grant de 15 mln. $ pentru susţinerea balanţei de plăţi. R.M. este omisă şi din concluziile Consiliului European de la Helsinki, referitoare la extinderea UE spre Est. De atunci, relaţiile Chişinăului cu instituţiile europene devin tot mai reci. (Printre altele, guvernul Sturza de atunci urma să înregistreze şi Mitropolia Basarabiei, fără a se ajunge la CEDO…).

După venirea la putere a comuniştilor (2001), orientarea spre Moscova devine prioritară. În campania electorală din 2001 comuniştii criticau vehement politica externă a administraţiilor anterioare, promiţînd aderarea "ţării" la Uniunea Rusia-Belarus. Tov. Voronin a fost cît pe ce să semneze Memorandumul Kozak, elaborat la Moscova (2003), care ar fi legiferat aflarea trupelor ruseşti în regiunea de est a R.M., divizarea R.M. şi transnistrizarea întregului ei teritoriu. Numai intervenţia hotărîtă a ministrului olandez de externe Jaap de Hoop Scheffer (Olanda era preşedintele OSCE în acea perioadă) şi a ambasadorului SUA în R.M., d-na Heather Hodges, a evitat în ultima clipă semnarea acestui document criminal şi total antinaţional. Din acest moment se încearcă o nouă apropiere de UE. Astfel, în iunie 2004, Comisia Europenă şi guvernul R.M. finalizează textul Planului de Acţiuni R.M.-UE, care prevedea un întreg complex de măsuri pentru liberalizarea şi democratizarea R.M., pentru implementarea unor norme şi reguli europene, reorganizarea şi dotarea unor instituţii şi domenii din R.M. conform standartelor europene, dar şi multe obiective cu caracter economic, pentru atingerea cărora, pe lîngă voinţa politică, mai erau necesare trei lucruri: bani, bani şi iar bani, pe care R.M. nu-i are şi nici nu-i va avea vreodată. Am mai scris şi am mai vorbit despre asta: R.M. este un stat eşuat, insolvabil şi falimentar la toate capitolele. Acest stat artificial, numit pe bună dreptate Republica Ribbentrop-Molotov, se mai ţine cumva pe banii aduşi de cetăţenii R.M. aflaţi la munci peste hotare şi care sunt folosiţi aproape integral pentru consum. După 17 ani de ,,independenţă'', R.Moldova a ajuns să fie cel mai sărac stat, cu cel mai scăzut PIB şi cele mai mari datorii pe cap de locuitor din Europa, cu cea mai scăzută speranţă de viaţă de pe continent (doar 63 de ani) şi fără nici un viitor!

Datoriile publice interne şi externe ale R.Moldova au tot crescut după 1991 şi se află şi în continuare în creştere; la 01.07.2008 acestea depăşeau 3.7 mld. USD; deficitul balanţei comerciale la acea dată depăşea 2.5 mld. USD, în timp ce veniturile obţinute din economia reală a Republicii pe anul 2007 au constituit doar 900 mln USD, iar rezervele valutare ale Băncii Naţionale constituiau la finele anului 2007 doar 750 mln USD, bani proveniţi în cea mai mare parte din remitenţele celor plecaţi la muncă peste hotare. Majoritatea întreprinderilor au dat faliment şi şi-au încetat existenţa;

numai în ultimii 5 ani numărul locurilor de muncă s-a redus cu 400.000, nivelul real de trai al populației a scăzut drastic în comparație cu anul 1990, salariile medii ale celor angajați în cîmpul muncii nu acoperă nici minimul de existență pentru membrii familiilor lor, nemaivorbind de coşul minim de consum, în timp ce prețurile la resursele energetice, produsele alimentare, mărfuri şi servicii cresc în ritm galopant.

În consecință, peste 1.000.000 de oameni, în special tineri, au fost nevoiți să plece în străinătate pentru a-şi cîştiga existența şi a-i întreține pe cei de acasă. În urma acestui fapt multe familii s-au destrămat, a scăzut dramatic natalitatea şi a crescut mortalitatea, se depopulează rapid Republica.

1

Veniturile, provenite din economia reală a republicii, nu acoperă nici 1/3 din necesarul de resurse energetice, nemaivorbind de alte necesități. R.Moldova nu dispune de resurse proprii, acestea fiind importate preponderent din Rusia, la fel ca şi îngrăşămintele minerale, tehnica agricolă, utilajele tehnologice, piesele de schimb etc, iar Rusia, de la proclamarea independenței R.Moldova pînă în prezent, a ridicat prețurile la produsele sale de zeci de ori, în comparație cu prețurile la produsele noastre tradiționale, pe care le oferim în schimb. Pentru stingerea datoriilor acumulate au fost înstrăinate în favoarea Rusiei majoritatea întreprinderilor industriale, inclusiv fabricile de vin şi coniacuri; actualmente ni se înstrăinează şi ultima avuție care ne-a mai rămas--pămînturile strămoşeşti!!!

Nu-i de mirare, deci, că Planul de Acțiuni R.M.-UE a eşuat lamentabil, la fel ca şi APC, ca şi "Strategia pentru Creşterea Economică şi Reducerea Sărăciei" şi multe altele de acest gen, nemaivorbind de faptul că acest plan nu avea nici o finalitate: el nu prevedea nici măcar asocierea la UE, darămite integrarea R.M. în UE…

Şi nici n-ar fi posibil aşa ceva, întrucît R.M. încearcă să intre în Europa prin uşa din spate. Nici o țară fostă socialistă nu s-a integrat în UE fără să se fi integrat, mai întîi, în NATO. Apartenența la NATO este o precondiție pentru a putea accede în UE. Ai noştri au crezut, însă, că-s mai deştepți decît toți: au tot trîmbițat despre integrarea în UE, fără să sufle o vorbă despre integrarea în NATO, mai mult, rămînînd în cadrul CSI. Abia în ultimile luni se vorbeşte timid despre necesitatea elaborării unui Plan de Acțiuni R.M.-NATO. Nu ştiu cînd va apărea acest plan, dar ştiu cu certitudine că R.M., pentru a putea intra în NATO, trebuie mai întîi să rezolve cîteva probleme insurmontabile:

- Să scape de trupe de ocupație şi armament străin şi să preia controlul întregului teritoriu;
- Să iasă din CSI;
- Să modifice Constituția, mă refer la art. 11 , care stipulează că R.M. este un stat neutru;
- Să-şi asigure securitatea militară, politică, economică, energetică şi societală;
- Să încheie tratate de bază cu țările vecine;
- Să obțină libera circulație a cetățenilor săi în spațiul Schengen;
- Să stopeze migrația ilegală a cetățenilor R.M. în țările din UE;
- Să accepte, că drumul Chişinăului spre Bruxelles trece prin Bucureşti, şi nu sărind peste România;
- Să scape de monotorizarea CE;
- Să-şi conecteze căile ferate, rețelele electrice şi de gaze la cele europene, ş.a.

Să ne referim un pic la cîteva din aceste precondiții de aderare:

a) R.M. este prea slabă ca să determine Rusia să-şi retragă trupele şi armamentul de pe teritoriul său. Nici implicarea UE şi a SUA în calitate de observatori în procesul de soluționare a diferendului transnistrian nu va schimba această situație (s-a şi văzut deja). Şi în genere, conflictul transnistrian este perceput în mediul european şi american ca un conflict intern, şi nu ca unul internațional. Şi asta – ca rezultat al „politicii înțelepte" a guvernanților de la Chişinău, care dădeau vina ba pe Patriarhia Română, care, chipurile, prin reactivarea Mitropoliei Basarabiei, a dus la scindarea republicii (M. Snegur, 1992), ba pe „naționaliştii români", care doresc unirea R.M. cu România, ba pe limba română şi istoria românilor ş.a.m.d. Şi asta – în loc să fi fost

adoptată în Parlament o Declarație Politică, în care lucrurile să fi fost numite cu numele lor adevărat: în 1992 a avut loc o agresiune a Rusiei asupra R.M., în urma căreia i-a fost ruptă o parte din teritoriu, ca mai apoi problema să fi fost ridicată în ONU, şi astfel internaționalizată. Trebuia cerută intervenția ONU şi a unor trupe de pacificare sub egida ONU, şi nu chemarea de noi forțe armate ale țării agresoare în calitate de „forțe pacificatoare”… Mai mult chiar, trebuiau cerute despăgubiri Rusiei pentru prejudiciile cauzate…

Cum credeți, dragi cititori, e capabil Parlamentul actual (sau viitor) de la Chişinău să adopte astfel de documente? Eu sunt sigur că nu! Astfel, guvernarea de la Chişinău n-are nici o şansă să rezolve problema transnistriană într-un viitor previzibil;

b) Tot atît de iluzorie este şi modificarea Constituției, adică renunțarea la statutul de pseudoneutralitate, dar şi ieşirea din CSI, avînd în vedere componența actualului (şi viitorului) Parlament;

c) Securitatea militară şi politică, pe de altă parte, R.M. va fi în stare să şi le asigure cînd va face parte din NATO, adică niciodată... (suntem într-un cerc vicios);

d) Securitatea economică înseamnă, în primul rînd, ca statul să fie solvabil, eficient din punct de vedere economic, altfel spus, să producă mai mult decît consumă. În realitate, însă, lucrurile stau tocmai invers: deficitul balanței comerciale a R.M. depăşeşte la ora actuală 2.6 mld. $, iar toate veniturile republicii, luate la un loc, nu acoperă nici 1/3 din necesarul de resurse energetice, nemaivorbind de altceva.

e) De securitatea energetică, pricipala componentă a securității economice, nici nu merită să vorbim, ea pur şi simplu nu există, atîta timp cît şi gazele, şi energia electrică, şi cărbunii, şi majoritatea produselor petroliere vin din exterior (în special - din Rusia), în situația cînd R.M. nu dispune de toate acestea;

f) Asigurarea securității societale nu necesită bani, e nevoie doar de un pic de minte, bun simț şi maturitate politică. În fond, securitatea societală nu înseamnă altceva decît pace, linişte şi concorde în societate, lipsa unor animozități interetnice sau între societatea civilă şi putere. Din păcate, în R.M. lucrurile la acest capitol stau cît se poate de prost. Insecuritatea societală din R.M. poartă un caracter identitar, totul se învîrteşte în jurul unei probleme artificiale: cine suntem şi ce limba vorbim. Toate tulburările, toate manifestațiile din Chişinău, începînd cu anul 1988 şi pînă în zilele noastre, au purtat un caracter identitar. Puterea încearcă pe toate căile şi cu toate mijloacele să ne bage pe gît teoria “moldovenismului primitiv”, precum că moldovenii sunt un popor deosebit de cel român, şi că limba vorbită de ei este moldoveneasca, şi nu româna, şi că “poporul moldovenesc” are dreptul la statalitate şi dacă s-ar putea, în hotarele Moldovei medievale a lui Ştefan cel Mare. Tocmai de aceea ni se contestă dreptul nostru sacramental de a ne studia istoria românilor şi limba română şi de a opta pentru restabilirea unității naționale în cadrul unui singur stat – România. Să ne amintim, doar fugitiv, de congresul “Casa noastră – Republica Moldova”, organizat de M. Snegur şi I. Druță, de încercările repetate şi paranoice de a substitui Istoria Românilor cu Istoria Moldovei şi de a introduce limba rusă ca a doua limbă de stat, de faimoasa “Concepție a politicii naționale de stat”, în care românii sunt plasați printre minorități alături de țigani, de “Dicționarul Moldovenesc-Român” al lui V. Stati, comandat de guvernul Tarlev şi preşedintele Voronin şi editat pe banii contribuabililor, şi mai recent – de apariția a încă unei blasfemii la adresa poporului român – “Statalitatea poporului moldovenesc”, de V. Stepaniuc, deasemenea pe banii noştri. Să ne mai amintim şi de atacurile permanente şi furibunde la adresa României, învinuirea ei de implicare în treburile interne ale R.M., în timp ce România era, impardonabil, cel

mai puțin implicată, de declarațiile lui Voronin, care numea România "ultimul imperiu din Europa", de profanarea de către acesta a drapelului de stat al R.M. - tricolorul, numindu-l "drapel fascist", de pseudoreferndumul din 2004, care "atestă" că români în R.M. sunt doar 2.1% ş.a.m.d. Şi toate aceste tâmpenii sunt impuse de sus, adică de putere, ignorîndu-se dreptul la opțiune al fiecăruia dintre noi şi adevărul ştiințific şi cel istoric. Bineînțeles că guvernanții de la Chişinău n-au nici o şansă să transpună în practică aberațiile lor, întrucît nu țin cont de părerile intelectualilor, a tineretului studios, a mediului academic şi a societății civile în genere. În condițiile unor discursuri identitare paralele, mai ales cînd una dintre părți, în cazul de față – Statul, are toate pîrghiile de influențare a maselor în mîinile lor, iar cealaltă parte n-are, cel puțin, acces la cele mai importante mijloace de informare în masă – radioul şi televiziunea, ne aflăm în situația numită de geopoliticieni *"țară sfîşiată"*. Instabilitatea în aceste condiții este endemică, iar criza – perpetuă.

Poate, oare, R.M. în această situație să acceadă la integrarea în structurile europene şi euroatlantice? Ba bine că nu! Pe de altă parte, este capabilă, oare, actuala (dar şi viitoarea) conducere de la Chişinău să-şi asume identitatea reală, românească, a majorității cetățenilor R.M. şi sa elimine astfel discordiile din societate, să renunțe la pseudoidentitatea moldovenească de sorginte sovietico-stalinistă, care pe lîngă toate, afectează şi relațiile cu România, țară membră a NATO şi a UE? Eu unul, nu cred. Asta ar însemna moartea politică a liderilor pseudopatrioți din Chişinău…

g) Încheierea unor tratate de bază între R.M. şi țările vecine, care ar consemna lipsa unor litigii şi disensiuni între ele, este o condiție obligatorie pentru ca R.M. să poată demara procesul de integrare în NATO şi UE. Din păcate, nici pînă azi R.M. nu are semnat un asemenea tratat cu Romînia, membră a NATO şi a UE. Motivul? R.M., în persoana exponenților puterii, insistă ca în Tratat să nu fie menționat sub nici o formă pactul Ribbentrob-Molotov, şi că R. Moldova a apărut în urma dezmembrării României – urmare a punerii în aplicare a acestui Pact, să nu pomenească nimic de trecutul istoric comun, şi că R.M. este cel de-al doilea stat românesc, să nu se prevadă relații speciale, privilegiate între cele două state româneşti, şi ca la sfîrşitul Tratatului să fie menționat, că din partea R.M., textul a fost scris în "limba moldovenească"…

   Evident că România nu poate semna un astfel de surogat diplomatic, iar cei de la Chişinău nu-şi pot călca pe "mîndria lor națională".

   Şi în acest caz R.M. se află într-un cerc vicios.

h) Obținerea liberei circulații a cetățenilor R.M. în UE este condiționată, în primul rînd, de asigurarea

securității economice a statului, de stoparea migrației ilegale, de controlul efectiv al frontierelor, inclusiv pe sectorul transnistrian, şi curmarea traficului de droguri, arme şi persoane, lucruri - peste puterile Chişinăului;

i) Şi, în sfîrşit, pentru a accede în structurile europene şi euroatlantice, R.M. are nevoie de o locomotivă, aşa cum s-a întîmplat cu toate țările postsocialiste, care s-au încradat deja în aceste structuri. Atîta timp cît Chişinăul nu va înțelege că o astfel de locomotivă poate fi doar România, unica cu care se învecinează din spațiul european, şi nu Bulgaria, Ungaria, Polonia sau Lituania cum a încercat R.M. s-o facă de atîtea ori, ea n-are nici o şansă să se integreze…Iar pentru aceasta, conducerii de la Chişinău îi trebuie un singur lucru: să se debaraseze de chingile "Moldovenismului primitiv" şi să accepte în sfîrşit identitatea românească a "moldovenilor" din R.M.

În concluzie, *R.M. n-are nici o şansă să se integreze de una singură în structurile europene şi euroatlantice într-un viitor previzibil, indiferent de forțele politice care o guvernează sau care se vor afla la guvernare;*

Pe de altă parte, pe lîngă faptul că R.Moldova este o anomalie istorică, o consecință directă a Pactului Molotov-Ribbentrop, ea nu poate exista de una singură, nu are nici o şansă să devină vre-o dată stat prosper, iar *existența acesteia în continuare, ca stat independent, va duce, inevitabil, la ştergerea ființei naționale româneşti în aceste teritorii...* Urmare a exodului populației, în special a tinerilor, nu se mai întemeiaza

familii, nu se mai nasc copii, în timp ce bătrînii mor pe capete... Ni se stinge Neamul văzînd cu ochii... La ora actuală în R.Moldova băştinaşi au rămas doar 55%, peste 5 ani, dacă vom continua să exersăm ca « stat independent », vom rămînea în minoritate, iar de aici pînă la dispariția totală rămîn zile numărate... Nici acordarea cetățeniei române basarabenilor nu-i o soluție, din contra aceasta este o capcană întinsă de unele cercuri dubioase de la Chişinău! Avertizez şi pe acestă cale autoritățile de la Bucureşti: *acordarea cetățeniei române pentru românii din stînga Prutului, în condițiile existenței şi în continuare a R. Moldova ca stat independent, va accelera exodul populației şi va duce la stingerea Neamului Românesc şi pierderea definitivă a acestor teritorii în foarte scurt timp!* Mişcarea Unionistă din R.Moldova consideră că cea mai rapidă şi cea mai rezonabilă cale de redobîndire a cetățeniei române este (Re)Unirea cu Patria-mamă România! Astfel, toți cetățenii R.Moldova vor deveni imediat şi automat cetățeni ai României şi, implicit, ai Europei, dar cu teritorii cu tot şi nu în afara lor, aşa cum îşi doresc alde Dabija, Petrenco şi mulți alți pseudopatrioți de pe malul Bîcului... Să nu uităm, că în 1940 basarabenii şi-au pierdut, în primul rînd, Țara şi, în consecință – şi cetățenia! Iată de ce noi, basarabenii, ar trebui mai întîi să ne recăpătăm Țara, iar problema cetățeniei se va rezolva de la sine în doar cîteva luni!

Unica soluție de a ne salva de la pieire şi de a ne conserva ființa națională, de a ne integra
în structurile europene şi euroatlantice, de a scăpa de trupele de ocupație ruseşti (odată cu (Re)Unirea R.M. cu România, problema Transnistriei va deveni problema NATO şi a UE, unicele forțe de pe Glob, în stare să determine Rusia să-şi retragă trupele şi armamentul din teritoriile ocupate ale R.Moldova*) şi de a ne redobîndi cetățenia română este revenirea de urgență, în max. 5 ani, la trupul Patriei-mamă România (varianta germană)!* Redevenind parte integrantă a Statului Unitar Român, avînd în vadere că România este membră şi a NATO, şi a UE, teritoriile româneşti din stînga Prutului se vor încadra imediat şi automat şi în NATO, şi în UE cu toate consecințele, ce decurg de aici! Redevenind parte a Europei, Uniunea Europeană va veni aici cu investiții masive în toate domeniile, va deschide sute de mii de locuri de muncă bine plătite, astfel, ca tinerii noştri să nu mai fie nevoiți să emigreze în căutarea unui loc de muncă... Astfel, îi vom putea readuce acasă şi pe cei plecați de nevoie în neagra străinătate şi vom asigura continuitatea Neamului Românesc în aceste teritorii!

Condițiile istorice la ora actuală sunt de o mie de ori mai favorabile (Re)Unirii decît în 1918, acum totul depinde de voința politică a celor care vor veni la putere la Chişinău, dar şi la Bucureşti! Nu putem face Unirea doar noi, unioniştii de la Chişinău, oricît nu ne-am sacrifica noi... Semnalul de demarare a procesului de Reunificare a Țării trebuie să vină de la Bucureşti! Atîta timp cît autoritățile Statului Român nu întreprind nimic pentru readucerea teritoriilor sale naționale de la est de Prut acasă, la trupul Țării, nu avem sorți de izbîndă! Eu încă nu am un răspuns la întrebarea care mă frămîntă de multă vreme : dar România, ne vrea?

19 11.2008

Preşedintele Mişcării Unioniste din R.Moldova Ilie Bratu